

MERGEȚI ȘI TREZIȚI-L PE ISUS !

Să rămânem puțin în picioare pentru un moment de rugăciune.

Mai întâi vreau să vă spun că pentru mine este un mare privilegiu faptul că mă aflu aici, în marea adunare „Grantway” , unde pot sta alături de păstorul vostru, aici pe platformă.

Mi-au plăcut foarte mult cântările cântate de fete și pot spune că nu este nimic mai plăcut decât adunarea noastră laolaltă pentru a-L lăuda pe Domnul, este adevărat?

Acum haideți să ne plecăm capetele ca să vorbim cu Cel înaintea căruia am venit să ne închinăm.

Tatăl nostru ceresc, în seara aceasta suntem un popor privilegiat pentru că suntem în viață și avem harul de a ne aduna împreună ca să ne închinăm înaintea Ta și să-Ți mulțumim pentru binele pe care ni-L faci.

Întâlnirea noastră are un singur scop: să ne închinăm Ție, să-Ți dăm slavă și să Te lăudăm pentru îndurarea Ta.

O, Doamne, desigur, noi ne recunoaștem nevrednici și știm că nu merităm tot ceea ce faci pentru noi.

Privind la timpul în care trăim, suntem conștienți că trebuie să se ridice un proroc, la fel ca în zilele lui Samuel când Eli a început să se micșoreze, iar luminile păreau că se sting în Templul lui Dumnezeu.

Atunci însă Tu Te-ai ridicat în scenă iar în seara aceasta Te rugăm s-o faci încă o dată, ca să vadă cu toții că ești viu printre noi, Tu, Marele Proroc al tuturor prorocilor, Fiul Dumnezeului celui viu.

Scriptura ne învață că „după ce, în vechime, Dumnezeu a vorbit părinților noștri în multe feluri și în multe chipuri, în timpul din urmă ne-a vorbit prin Fiul Său Isus Hristos.”

O, Doamne, Te rugăm să vii în mijlocul nostru și să-Ți faci cunoscută prezența prin lucrări mari și descoperiri.

Binecuvântează adunarea aceasta, Tată, pe păstorul ei care este un bărbat cu inimă bună, pe administratori, pe diaconi și întreaga comunitate, astfel încât să plecăm de aici plini de bucurie și zicând: *„Nu ne ardeau inimile în noi în timp ce ne vorbea pe drum?”* căci Îți cerem aceasta în Numele Fiului Tău Isus. Amin.

Mă simt foarte bine pentru că mă aflu din nou în biserică. Am fost plecat câteva zile într-o vacanță de vânatoare dar acum am revenit și vă pot spune că este un simțământ foarte plăcut să te aflu din nou pe platformă.

Fratele Mack, păstorul vostru, m-a invitat aici cu câteva săptămâni în urmă, dar nu am putut veni atunci pentru că am avut alte invitații și probleme.

Mâine trebuie să merg la Phoenix, iar poimâine la New York, unde vom vorbi în noul auditoriu. Vom merge acolo cu fratele Arne Vick și cu bisericile care ne sponsorizează. Cred că păstorul vostru îl cunoaște pe fratele Vick. Oh, iertați-mă, cred că se numește John și este păstorul celei mai mari adunări pentecostale din New York.

De acolo vom pleca jos, la Shreveport, Louisiana, unde va fi o convenție. Voi merge

cu fratele Jack Moore, căci am fost acolo în fiecare an de Ziua Recunoștinței.

Cu vreo trei ani în urmă, Domnul a început acolo o trezire care nu s-a mai stins de atunci. Astfel, oamenii vin înăuntru în mod constant, fiind salvați și umpluți cu Duhul Sfânt, iar noi vom sta acolo cinci zile.

După aceea ne vom întoarce la Phoenix pentru că din data de 19 vom începe adunările la Ramada Inn. De obicei merg de la o adunare la alta, dar întotdeauna avem o problemă... Prima biserică este mai mare, dar următoarea e mai mică și oamenii nu mai încap, de aceea m-am gândit că ar fi bine să avem sala de la Ramada pentru cele cinci zile de adunări, căci acolo intră cam trei sau patru mii de oameni.

Vor urma două seri la Convenția oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline, unde vor veni și fratele Roberts și alți vorbitori buni.

De acolo vom merge la Visalia și apoi prin toate Statele Unite, iar în iunie vom pleca la o conferință care se va ține în Europa.

Când ne vom întoarce de peste ocean voi vorbi cinci seri la Filadelfia, apoi începând cu data de 2 septembrie voi pleca la Durban, Africa de Sud. Va urma Johannesburg, Kenya și Nairobi.

Acesta este motivul pentru care v-am solicitat rugăciuni, căci tăria mea este în oamenii creștini care se roagă pentru mine.

În seara aceasta nu vreau să vă iau prea mult timp pentru că e duminică seara, iar mâine trebuie să mergeți la lucru.

Totuși îmi place să vă vorbesc despre Domnul și voi încerca s-o fac cât mai repede. Dacă nu greșesc, fiul meu a spus că a împărțit ceva numere de rugăciune așa că dacă Domnul ne va ajuta ne vom ruga și pentru bolnavi. Acesta este singurul lucru pe care putem să-l facem pentru bolnavi, căci dacă este o vindecare aceea trebuie să vină de la Domnul.

Astfel, vreau să vă spun că voi posedați deja tot potențialul de care este nevoie pentru vindecare, deoarece Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a câștigat totul la Calvar și de aceea oricine crede poate beneficia de vindecarea divină.

Deci, tot ce vă trebuie este să credeți.

Gândiți-vă la faptul că electricitatea se află în firele electrice dar ca să se poată aprinde becul este nevoie să apăsați butonul. Înțelegeți? Este nevoie să apăsați butonul.

Același lucru este cu vindecarea divină: prin faptul că credeți, voi apăsați butonul.

Dacă toate firele sunt legate corect și curentul este în ele, când veți apăsa butonul se va întâmpla ceva.

Același lucru se întâmplă în cazul vindecării divine, a salvării și a tuturor celorlalte lucruri pentru care a murit Hristos.

Toată lucrarea a fost încheiată la Calvar, de aceea singurul lucru pe care trebuie să-l mai facem noi este să apăsăm butonul, prin credință, și Lumina se va aprinde. Înțelegeți? Este atât de simplu.

De multe ori noi, cei care ne rugăm pentru bolnavi, suntem numiți vindecători

divini, dar vreau să știți că nu există nici un alt vindecător divin afară de Hristos. El este singurul Vindecător, înțelegeți? Deci, printre oameni nu există nici un Vindecător divin.

Tot așa, Hristos este Salvatorul și orice persoană care a fost salvată sau va fi salvată, a fost salvată la Calvar pentru că acolo a fost străpuns El pentru fărădelegile noastre și prin rănilor Lui am fost vindecați.

Apoi Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, i-a însărcinat pe ucenicii Săi să meargă în toată lumea și să predice Evanghelia, adăugând: *„Iată semnele care-i vor însoți pe cei ce vor crede...”*

Mai mult, **din Cuvânt am înțeles că în orice adunare sunt trei feluri de oameni: credincioșii adevărați, formalistii și necredincioșii.** Da, toți stau împreună aici.

Credinciosul adevărat nu aleargă după un discurs intelectual, nici după oameni bine îmbrăcați, ci dorește un loc unde este o credință simplă și adevărată.

Hristos este atât de simplu încât cei înțelepți trec pe lângă El și nu-L pot vedea. Voi știți că El l-a mulțumit Tatălui pentru faptul că a ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți și le-a descoperit pruncilor. Ați văzut? (Matei 11.25).

O, mă gândesc că bisericile noastre devin Hollywood-iene, pline de spectacol, în loc să aibă în mijlocul lor Evanghelia simplă. Totul a devenit o paradă a hainelor, iar biserica este condusă de o echipă de intelectuali, ceea ce a făcut ca oamenii să ajungă într-o mare confuzie.

Mie îmi place însă felul Bibliei, adică simplitatea ei: să crezi pur și simplu că lucrarea a fost terminată de acel mare ISUS HRISTOS, de Acela pe care noi Îl

lăudăm și-L iubim din toată inima.

Acum haideți să stăm de vorbă cu El, dar mai întâi să citim din Cuvântul Său. Mie îmi place să citesc Cuvântul deoarece Biblia spune că credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu.

Câți din voi cred Cuvântul lui Dumnezeu? Să vedem. O, asta-i bine, căci acesta este singurul și cel mai important lucru pe care trebuie să-L facem: să credem Cuvântul Său.

Acum observați. Pe măsură ce trece timpul, eu trebuie să spun: „Ei bine, anul trecut am făcut cutare lucru, dar nu l-am făcut așa cum trebuie pentru că acum știu mult mai mult despre el.”

Vedeți, noi facem așa și la fel știința. Ea produce ceva apoi spune: „Științific, așa este!” dar după un timp constată că nu mai este așa. Necazul științei este că nu vrea să admită că poate greși, dar tocmai aceasta este ceea ce ni se cere: să admitem și să recunoaștem că am greșit, înțelegeți?

De ce spun aceasta? Pentru că există Unul singur care nu poate greși și anume: DUMNEZEU. Astfel, prima Sa hotărâre este și ultima pentru că El este infinit și neschimbător. Când spun infinit, spun desăvârșit, și pentru că e desăvârșit Dumnezeu nu trebuie să retragă niciodată ceva ce a spus. El nu trebuie să mai aducă îmbunătățiri, nici schimbări la ceea ce a spus sau a făcut, deoarece prima Sa hotărâre este singura care putea fi luată. Dumnezeu nu mai are de învățat ceva ca să devină mai înțelept, așa cum facem noi, pentru că El a fost desăvârșit de la început. Acesta este motivul pentru care atunci când citim Cuvântul lui Dumnezeu ne putem odihni sufletele pe El, deoarece Dumnezeu nu-L va schimba niciodată. Dacă ar face-o, atunci și El ar fi exact ca mine, adică o ființă limitată și plină de greșeli, dar nu este așa; Dumnezeu este infinit și nu poate greși niciodată.

Astfel, când primul om a venit la El cu problema pe care o aveți și voi în seara aceasta... dacă este vorba de salvare, Planul pe care L-a avut la început (de a-l salva prin El), este valabil și pentru voi.

Atunci, El a avut un singur plan, iar acesta a fost Sângele vărsat. Și dacă El a vindecat un om pe baza aceasta, înseamnă că întotdeauna va trebui să procedeze la fel.

Dacă Dumnezeu s-ar fi purtat odată într-un fel, iar altă dată în alt fel, atunci n-ai mai ști cum să te apropii de El, dar Dumnezeu procedează întotdeauna la fel de aceea putem avea încredere în El.

Dacă cerem ceva și nu se întâmplă, trebuie să verificăm în urmă și să vedem unde este problema, unde nu este legat bine firul. Trebuie să vedem dacă nu este ceva greșit, căci s-ar putea ca din pricina presiunii prea mari să fi explodat siguranța.

Noi trebuie să facem toate lucrurile corect, căci dacă cugetul nu ne osândește avem trecere înaintea Lui și știm că vom primi ceea ce cerem. Atunci putem îndrăzni să cerem pentru că nu suntem osândiți în nimic. Dar când suntem osândiți de necredință, de păcat sau de altceva.... Păcatul este necredința, deoarece există numai două căi pe care poate umbla orice om: ori umblă pe calea credinței, ori umblă pe calea necredinței. Nu există cale de mijloc.

Nu este posibil ca un om să fie în același timp și treaz și beat, așa cum nu poate fi sfânt păcătos, ci ori este născut din nou, ori nu este; ori crede, ori este necredincios.

Din pricina aceasta, cred că atunci când Isus va judeca Pământul, sau mai bine zis când Dumnezeu îl va judeca prin Hristos, o va face prin această Biblie.

Fiind drept și suveran, Dumnezeu trebuie să aibă un Etalon după care să ne judece. Și vă întreb: dacă ar trebui să judece lumea după o biserică, pe care ar alege-o? Vedeti?

Catolicii spun: „Noi suntem biserica aceea!” Bapțiștii spun: „Noi suntem aceia!” Penticostalii spun și ei: „Noi suntem!” și toți ceilalți spun la fel: „Noi suntem biserica aceea!” Dacă ar fi așa, s-ar isca o mare confuzie iar oamenii n-ar mai ști ce să creadă.

Dar „*La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi... Același ieri, azi și în veci.*” (Ioan 1.1+14; Evrei 13.8).

Judecata noastră vine din Biblie, de aceea haideți să credem fiecare Cuvânt în modul cel mai serios, căci așa cum am spus deja, orice om născut din nou va întări fiecare Cuvânt și fiecare făgăduință a lui Dumnezeu cu „AMIN!”

Un astfel de om nu va spune niciodată: „Păi, asta era pentru un alt timp!” nici: „Duhul Sfânt a fost doar pentru zilele de început ale bisericii, nu și pentru noi.”

Nu, nu este așa, pentru că Petru a spus în ziua de rusalii că „*făgăduința aceasta este pentru voi, pentru copiii voștri și pentru toți cei ce sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeul nostru.*” (Fapte 2.39).

Isus a însărcinat Biserica Sa și a spus: „*Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură.*”

Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.

Iată semnele care vor însoți pe cei ce vor crede: în Numele Meu vor scoate draci; vor vorbi în limbi noi;

Vor lua în mână șerpi; dacă vor bea ceva de moarte, nu-i va vătăma; își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.” (Marcu 16.15-18).

Acest lucru ori este corect, ori este greșit. În ce mă privește, eu cred că este corect și trebuie să mă ghidez după el. Cei ce încearcă să-l explice, nu pot vedea, dar eu cred că este Cuvântul lui Dumnezeu; cred că este Adevărul.

Desigur, s-ar putea ca eu să nu am destulă credință să fac toate acele fapte, dar cu siguranță nu voi sta în calea celui ce are credință.

Poate nu am destulă credință să fiu ca și Enoh, care s-a dus la o plimbare cu Dumnezeu și nu a trebuit să moară ci pur și simplu a mers Acasă cu El, dar cu siguranță mi-ar plăcea să văd pe cineva făcându-o; cu siguranță nu i-aș sta în cale, ci m-aș ruga pentru o asemenea credință, pentru că aceea este credința pe care trebuie s-o avem, căci este scris:

„...toți vom fi schimbați într-o clipă, într-o clipeală de ochi, la cea din urmă trâmbiță” și „vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh.” (1 Corinteni 15.51-52; 1 Tesaloniceni 4.17).

Aceasta este dorința inimilor noastre.

Acum haideți să deschidem Bibliile la **Matei capitolul 8** și să începem de la **versetul 23**:

„Isus S-a suit într-o corabie și ucenicii Lui au mers după El.

Și deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de strașnică, încât corabia era acoperită de valuri. Și El dormea.

Ucenicii s-au apropiat de El și L-au deșteptat, strigând: „Doamne, scapă-ne că pierim!”

El le-a zis: „De ce vă este frică, puțin credincioșilor?” Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea și s-a făcut o liniște mare.

Oamenii aceia se mirau și ziceau: „Ce fel de OM este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?”

Cu voia Domnului, aș vrea să iau un subiect micuț pe care să-l intitulez: **„Mergeți și treziți-L pe Isus”** sau: **„Chemându-L pe Isus în scenă”**.

Acesta a fost un timp minunat al slujbei Domnului nostru pe pământ, dar cred că slujba Lui pământească nu a încetat niciodată, pentru că El este și acum în poporul Său.

Dumnezeu era în Hristos, în oameni, și El face și acum aceleași lucrări ca și atunci.

Biblia spune că în ziua aceea Isus era istovit, iar conform textului din Marcu 4.35, El o vindecase pe soacra lui Petru și făcuse multe alte minuni. Tot Biblia arată că El învăța poporul în pilde, făcând întotdeauna numai voia Tatălui. Ar fi minunat dacă și noi L-am lua ca exemplu și am face numai voia Tatălui.

În ziua aceea Isus era foarte obosit și trebuia să meargă în ținutul Gadarenilor, iar în timp ce se afla pe corabie a adormit, fiind epuizat din pricina puterii ce ieșise din El în urma lucrărilor săvârșite, a predicii și a rugăciunii pentru bolnavi.

Desigur, fiind Dumnezeu, El știa bine că Îl așteaptă o lucrare mare; știa că în Gadara era acel nebun care își pierduse simțul uman și trăia prin morminte, fiind purtat de un duh rău.

Gândiți-vă în ce loc trăia acel om: într-un cimitir. Cu siguranță acela era un loc nepotrivit pentru un om, dar este foarte potrivit pentru un diavol. Acel om trăia acolo și era muncit îngrozitor de acei demoni. Biblia spune că era atât de puternic încât rupsesse toate lanțurile cu care încercaseră să-l lege oamenii.

Ați văzut vreodată un om posedat de duhuri rele? Este de câteva ori mai puternic. Eu am observat aceasta în adunare, când un grup de polițiști nu l-au putut ține pe un astfel de om: i-a împins și i-a îmbrâncit deoparte, manifestându-se în continuare. Era atât de posedat de diavolul încât acesta îi luase și gândirea, așa că făcea tot ceea ce-i spunea acel demon. Văzând aceasta, m-am gândit că dacă printr-o predare totală diavolului, omul poate să primească o putere de cinci ori mai mare, ce se întâmplă dacă se predă pe deplin Domnului?

Ce s-ar întâmpla cu un olog care este slab în trup și nu poate umbla? Dacă ne-am putea preda cu totul Duhului Sfânt, El ne-ar da o supra-putere care ne-ar face să ne ridicăm, pentru că *„Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume.”* (1 Ioan 4.4).

Puterea lui Dumnezeu care este în voi, este mai mare decât orice afecțiune ce ar putea veni peste voi, de aceea nu puteți fi biruiți de nimic. Voi sunteți plini de supra-putere, adică de Duhul Sfânt care vă conduce viața. Aceasta în cazul că sunteți creștini.

În timp ce corabia străbătea marea, El a găsit puțin timp ca să se odihnească.

Fratele păstor de aici și ceilalți predicatori știu ce înseamnă timpul dintre serviciul de dimineață și cel de după-amiază. De multe ori, în special când aveți de mers

câteva zile cum am eu, ați vrea să vă puneți jos și să vă odihniți câteva minute pentru că e foarte obositor.

Isus a fost atât de uman încât a putut să plângă, să flămânzească și să moară. Da, El era uman pentru că era Fiul creat al lui Dumnezeu, dar în același timp era Dumnezeu deoarece Dumnezeu locuia în El. Dumnezeu a creat o celulă de sânge în pântecul fecioarei Maria, iar noi știm că sămânța vine de la sexul masculin.

O găină sau o altă pasăre poate sta pe ouă, dar dacă nu a fost cu masculul oul nu se va clodi pentru că nu e fertil.

În cazul nașterii lui Isus, partea masculină a fost Dumnezeu, Duhul, IahveH, Tatăl. El a umbrat-o pe fecioara Maria și a creat acea celulă de Sânge care L-a adus la suprafață de Omul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. De aceea El nu a fost nici evreu, nici dintre neamuri, ci era Dumnezeu. De ce? Pentru că în El nu era nici sânge evreiesc, nici sânge de-al neamurilor, ci era Sângele lui Dumnezeu, Sângele creat de El ca să ne poată răscumpăra. El a murit pentru toată rasa umană a lui Adam, pentru toți oamenii care vor crede în Jertfa Lui.

Acum să vorbim puțin despre scurta Sa odihnă. Îmi imaginez că apostolii erau foarte pricepuți, deoarece fuseseră născuți lângă mare și crescuți acolo, așa că cunoșteau toate lucrurile legate de mare: știau despre curenții marini, despre valuri, despre pești și despre vreme.

Ei și-au luat vâslele și L-au urmat pe Isus care mergea spre Gadara. Tocmai se încheiase trezirea pe care o avusese pe partea cealaltă, iar acum treceau marea. Fiind obosit, Isus S-a dus în partea din spate a corăbiei, iar unul dintre scriitori ne spune că s-a pus pe o pernă să se odihnească puțin.

Gândiți-vă puțin cât de mult a muncit El ca să ne salveze pe noi, căci toate aceste lucruri au fost făcute pentru binele nostru.

Trezirea din ziua aceea se terminase iar ei erau pe mare, la vâsle și la pânze. Desigur, se bucurau de lucrările pe care le văzuseră și discutau între ei despre ele, pentru că El era în spatele corăbiei și se odihnea.

Cred că acesta este un tablou minunat pentru ceea ce se petrece în timpul acesta, căci marea trezire de vindecare prin care tocmai am trecut, a zguduit întreaga lume de jur-împrejur. Gândiți-vă că focul trezirii s-a aprins pe orice înălțime din lume, iar eu am călătorit întruna, în timp ce acum mă pregătesc pentru un tur în jurul lumii. Focul trezirii de la Cincizecime arde în fiecare țară și în fiecare națiune din lume, iar prezbiterienii Îl primesc, baptiștii Îl primesc și la fel luteranii, metodiștii și toți ceilalți. Cu siguranță este ultima strajă, iar Dumnezeu își cheamă poporul în timp ce aceste focuri mari ale trezirii ard pretutindeni.

Ucenicii s-au adunat în partea din față a corăbiei, sau poate vâsleau, în timp ce discutau despre ceea ce făcuse El, despre lucrările care dovedeau că El era cu adevărat Cel ce susținea că este.

Desigur, o persoană poate pretinde că este cineva, dar aceasta nu înseamnă că este adevărat. Noi am întâlnit de multe ori asemenea oameni, în viața de zi cu zi. Am întâlnit oameni care spun că sunt comercianți, deși nu sunt; sau care spun că sunt electricieni și nu sunt. Am întâlnit oameni care spun că sunt mecanici, și nu sunt; și am întâlnit oameni care spun că sunt creștini, dar nu sunt, pentru că Isus a spus clar care sunt adevărații creștini: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede...”* Vedeți? El a spus clar ce vor face creștinii; ce va face biserica credincioasă.

Mai mult, fiind Dumnezeu și infinit, El a spus: *„Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece...”* (Matei 24.35), ceea ce înseamnă că acest lucru este valabil pentru totdeauna. Eu cred că acesta este Adevărul, pentru că așa a spus El.

Ucenicii discutau între ei și despre lucrările pe care le făcuse El și despre felul cum le-au primit oamenii, recunoscând cu toții că ISUS era MESIA cel așteptat.

Poate că printre altele au spus: „Moise a spus că Domnul Dumnezeu nostru ne va ridica un proroc ca el. Și oricine nu va asculta de acest proroc, va da socoteală. Noi știm că Mesia va fi Dumnezeu Proroc; știm că va fi un OM, Prorocul prorocilor și Dumnezeu prorocilor, dar în lucrare va fi un Proroc, pentru că Cuvântul lui Dumnezeu vine numai la proroci.”

Până atunci Cuvântul venise la proroci, dar El era chiar Cuvântul, înțelegeți? Aceasta este diferența.

Simon a povestit despre prima sa întâlnire cu El, când ISUS îi spusese numele lui și al tatălui său. El știa bine că acel Om nu-l cunoștea, ceea ce înseamnă că trebuia să fie un Proroc.

Când Filip a văzut acel lucru, s-a dus și i-a spus lui Natanael, iar când acesta a venit să se convingă de cele auzite, Isus i-a spus: *„Iată un izraelit în care nu este nici un vicleșug.”*

Uimit, Natanael l-a întrebat: *„Rabi, de unde mă cunoști?”* Cu alte cuvinte, el arăta că se întâlnesc pentru prima dată.

Și Isus i-a răspuns: *„Te-am văzut înainte să te cheme Filip, când erai sub smochin.”*

Oh! Și Natanael a spus: *„Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.”*

Toate aceste lucruri dovedeau că El era Mesia, dar acolo erau și niște farisei care nu credeau aceasta. Ei trebuiau să dea un răspuns adunării lor, de aceea au spus: *„Acesta este un Beelzebul; lucrează cu un duh necurat.”* Beelzebul este diavolul, un ghicitor, un vrăjitor, iar ei spuneau: *„Desigur, El citește gândurile oamenilor prin telepatie. Cu siguranță, face vrăji, deci este un diavol.”* Dar Isus le-a zis că orice

hulă le va fi iertată, dar hula împotriva Duhului Sfânt nu li se va ierta niciodată.

În vremea aceea, Duhul Sfânt nu fusese încă dat, dar după venirea Lui va face aceleași lucrări pe care le-a făcut Isus, iar dacă cineva va vorbi împotriva Lui, nu va fi iertat niciodată. Gândiți-vă că dacă cineva îl va numi „duh necurat”, va face un păcat de neiertat.

El era acolo să manifeste Cuvântul. Omul era încă în păcat, doar sub jertfa animalelor, iar viața animalului nu putea veni peste credincios, deoarece era doar un animal. Animalul nu are suflet, dar omul are, iar printre ei se afla Împăratul sufletelor, Dumnezeu însuși descoperit în persoana Fiului Său Isus Hristos, iar când El a murit, Duhul lui Dumnezeu S-a întors înapoi peste credincios.

O persoană care are ocazia să primească așa ceva, dar numește lucrările acelui Duh ca fiind de la diavolul, face un păcat de neiertat, ceea ce înseamnă că nu va fi iertată niciodată.

Mama mea vine din Sud și a fost o femeie foarte bună, iar eu am avut privilegiul de a o conduce la Hristos, de a o boteza și de a fi lângă ea în timp ce trecea dincolo. I-am ținut mâinile și am vorbit cu ea despre Isus, iar ea l-a lăudat Numele până nu a mai putut vorbi. Atunci i-am spus:

„Mamă, dacă-L mai iubești încă, clipește din ochi”, iar ea a clipit din ochi în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Când încă nu cunoștea prea multe lucruri, obișnuia să-mi spună: „Billy, hula împotriva Duhului Sfânt este de neiertat. Asta înseamnă că un om care-și ia singur viața, nu poate fi iertat pentru aceasta.” Așa credea ea, dar mai târziu **noi am învățat că „a huli” înseamnă „a lua în râs, a batjocori”.**

Și Isus le-a spus celor din zilele Lui: „Puteți să Mă numiți Beelzebul, căci vă iert pentru aceasta, dar când va veni Duhul Sfânt, după plecarea Mea, această hulă nu vă va mai fi iertată. Dacă veți spune aceste cuvinte și despre El, nu veți fi iertați niciodată.” Vedeți?

„El va face lucrările pe care le fac Eu, va continua slujba Mea, vă va învăța lucrurile care v-am învățat Eu și vă va arăta lucrurile viitoare.”

„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii.” (Evrei 4.12).

Duhul Sfânt deosebește totul, deoarece este Cuvântul. El este Cuvântul și Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri, deosebind chiar și gândurile și simțurile inimii. Oh, ei ar fi trebuit să știe aceasta!

După aceea au vorbit despre femeia de la fântână, despre orbul Bartimeu și despre toate celelalte lucruri pe care L-au văzut făcându-le, fiind convinși că El este Mesia. Nici un alt om nu putea să-i ia locul. Din ce cauză? Timp de sute de ani nu mai avuseseră nici un proroc, apoi deodată s-a ridicat unul: Ioan Botezătorul, care a spus clar că Mesia era chiar în clipa aceea printre ei: că este deja pe pământ. O, Doamne!

Ioan Botezătorul a fost un om mare. Voi știți cum s-a născut el și cum a primit Duhul Sfânt încă înainte de a se naște, când era în pântecul mamei sale.

Fecioara Maria a venit la Elisaveta și i-a spus că va avea un copil, povestindu-i despre vizita îngerului Domnului și toate celelalte lucruri. Apoi a spus: „Voi avea un Fiu căruia Îi voi pune Numele ISUS.” Când a pronunțat numele ISUS, micuțul mort din pântecul Elisavetei, s-a mișcat.

Elisaveta era îngrijorată pentru că avea șase luni și copilul nu se mișcase încă, dar în clipa când Maria a rostit numele „ISUS”, copilul mort din pântecele ei a „săltat de bucurie”, cum spune Biblia. Era pentru prima dată când buzele omenești rosteau acest Nume.

Dacă acest lucru s-a putut întâmpla cu un copil mort, cum este atunci cu biserica vie, născută din nou și umplută cu Duhul Sfânt? Ea trebuie să vindece bolnavii și să-i salveze pe cei morți, pe cei pierduți.

Vedeți? Elisaveta a spus: *„Fiindcă iată, cum mi-a ajuns la urechi glasul urării tale, mi-a săltat pruncul în pântece de bucurie”*, umplându-se de Duhul Sfânt chiar din clipa aceea. (Luca 1.44). Ioan era un om umplut cu Duhul Sfânt; tatăl său era preot, iar obiceiul din zilele acelea era ca băiatul să urmeze tradiția familiei și să devină ce era și tatăl lui.

Totuși, noi am văzut că lucrarea lui Ioan a fost atât de importantă încât nu putea să meargă la școala de preoți pe care o urmasese tatăl său, căci ei spuneau: „Păi, noi îl cunoaștem pe fratele Cutare. Ar trebui să-L anunțăm pe Mesia. Acesta este El. Da, numai el poate fi Acela, pentru că este un frate foarte cumsecade.”

Aceasta ar fi fost la fel ca atunci când ucenicii au vrut pe cineva în locul lui Iuda. Atunci sorțul a căzut peste Matia, dar Dumnezeu l-a ales pe Pavel. Vedeți, alegerea Lui a fost cu totul alta.

Observați. Noi am aflat că slujba lui Ioan a fost atât de importantă încât a fost dus în pustie și crescut acolo până la vârsta de treizeci de ani, iar când a venit să predice știa foarte bine ce fel de OM va fi acest Isus. Ioan era atât de sigur că El urma să vină în timpul său, încât a spus:

„În mijlocul vostru stă Unul, pe care voi nu-L cunoașteți.”

El este Acela care vine după mine – și care este înaintea mea; eu nu sunt vrednic să-l dezleg cureaua încălțăminteii Lui.” (Ioan 1.26-27). Apoi a adăugat: „El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc.” (Matei 3.11b).

Și într-o zi, în timp ce stătea acolo, Ioan a văzut un semn venind din cer, care i l-a făcut cunoscut, așa că a mărturisit:

„Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.

Eu nu-L cunoșteam, dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.” (Ioan 1.32-33).

El l-a anunțat pe Mesia pentru că a văzut semnul lui Mesia. Cu siguranță, după încheierea trezirii din ziua aceea ucenicii au discutat despre toate aceste lucruri. Unii oameni au crezut, iar alții nu.

Este același lucru pe care-l vedem și astăzi, căci sunt oameni care cred și sunt oameni care nu cred. Acest lucru îl avem în toate adunările.

După ce Îl ascultau pe Isus, oamenii din zilele acelea spuneau: *„Nimeni nu a vorbit vreodată ca Omul acesta, căci El nu vorbește nici ca predicatorii și nici ca preoții, ci ceea ce spune se împlinește pe loc. El dovedește tot ce spune, de aceea nici un alt om nu a mai vorbit așa.”*

Dar în aceeași adunare se aflau și necredincioși care spuneau: *„Omul acesta este un Beelzebul și face toate aceste lucruri prin puterea diavolului.”* Auzindu-i ce spun, Isus i-a mustrat cu asprime.

Poate că Ioan, cel mai tânăr dintre apostoli, a spus:

„O, fraților, gândiți-vă la faptul că El este în clipa aceasta cu noi pe corabie.”

Scumpii mei frați și surori, dacă în seara aceasta ne-am putea așeza pentru câteva minute și am realiza că acest Mesia este cu noi! Vă dați seama? Acest Mesia despre care am vorbit și despre care Dumnezeu a spus că va veni; acest Mesia care a fost pe pământ, a murit și a înviat; care s-a înălțat la cer și a revenit în ziua de rusalii dovedind că este viu, este Același și în seara aceasta.

Noi vorbim despre El, ne gândim la El, citim despre El: despre ce a fost, Cine a fost, cum a trăit, ce fel de lucrări a făcut, dar după aceea uităm. Vă dați seama că El este cu noi și nu doar cu noi, ci și în noi?

Ce sentiment de siguranță trebuie să fi avut la gândul că însuși Creatorul naviga alături de ei pe acele ape tulburi. O, ce siguranță avem și noi astăzi, știind că însuși Dumnezeu care a creat cerurile și pământul; Cel care a făcut această „țărână” numită „trup” și în care locuim, navighează alături de noi pe marea vieții; știind că El a biruit durerea bolii ce ne supără și moartea ce ne stă în față!

De ce ne temem când chiar Creatorul acestei țărâni de șaisprezece elemente navighează împreună cu noi prin orice furtună și pe orice mare? Adevărul spus de El nu poate cădea și știm că este cu noi pentru că ne-a spus: *„Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul lumii.”* (Matei 28.20).

Și în timp ce navigau pe acea mare învolburată, ei discutau despre toate aceste lucruri gândindu-se la siguranța pe care o au toți cei ce-L au alături. Toți se bucurau pentru rezultatele trezirii care tocmai se încheiase și se fericseau pentru că El era cu ei.

Aceasta mă duce cu gândul că și astăzi este așa, pentru că și noi am avut o trezire care vedem că începe să se răcească.

Eu nu sunt un om învățat, dar am luat Istoria Bisericii, „Părinții de la Niceea” și „Babilonul” lui Hislop, iar după ce le-am cercetat am văzut că nici o trezire nu a durat mai mult de trei ani. Cam atât a durat de fiecare dată, dar iată că trezirea aceasta merge de cincisprezece ani și mă gândesc că acest lucru se întâmplă pentru că este ultima trezire pe care o avem. Deci, suntem aproape de venirea Domnului.

În seara aceea ei stăteau pe corabie și se bucurau de lucrările făcute de El sub privirile lor, iar noi am putea face la fel, căci aș putea scrie volume întregi despre semnele și minunile făcute de El printre noi. Oh, depășește orice înțelegere omenească! Și vă spun: numai puterea supranaturală a lui Dumnezeu poate face astfel de lucruri. El a avut mai mult succes în eforturile pe care le-am depus pentru El, prin Evanghelia Sa, decât a avut El însuși în mijlocul poporului evreu. Aș putea scrie Bibliei întregi ca să se știe ce a făcut El în aceste zile din urmă, pentru că Isus a făgăduit că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba încă altele și mai mari...”*(Ioan 14.12).

Acolo scrie **„mai mari”**, dar nimeni nu ar putea face lucrări mai mari pentru că El a făcut tot ce se putea face: a înviat morții, a oprit furtuna, etc., de aceea corect este: **„lucrări mai multe decât acestea”**. Cum vine aceasta? Atunci, Duhul a locuit într-o singură persoană, în Fiul lui Dumnezeu, dar acum fiii lui Dumnezeu sunt peste tot în lume. Deci: **„...veți face lucrări mai multe decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl...”**

Vedeți, El trimite Duhul Sfânt înapoi, peste biserică, de aceea cred că ei erau atunci cam așa cum suntem noi acum, odihnindu-se între treziri – așteptând venirea Domnului.

În timp ce navigau, continuau să discute: „O, îmi amintesc când am avut adunarea aceea mare. Acolo au adus un copil care era mort de două zile, iar Duhul Sfânt l-a trezit din nou la viață. Ați văzut cum le-a spus acelor orbi, șchiopi și suferinzi, ce au făcut și ce li s-a întâmplat, și cum Duhul Sfânt i-a eliberat pe toți? Înșelătorii au venit sus crezând că este telepatie, dar au fost descoperiți pe loc, iar unii au

paralizat în fața ochilor a mii și mii de oameni.”

Și acum suntem într-un fel de odihnă între aceste timpuri. Poate Isus făcea ce a făcut și în timpul creației. El a creat cerurile și pământul în șase zile, iar în cea de-a șaptea zi S-a odihnit.

Poate zici: „Acela a fost Isus?” Da, Biblia spune că El era în lume, că lumea a fost făcută prin El și că lumea nu L-a cunoscut... Deci El era și poate că Se odihnea între treziri, așa cum S-a odihnit și între Geneza și venirea Lui.

Dar în timp ce încerca să se odihnească, ucenicii au uitat că El era cu ei și atunci a venit necazul. Acela este momentul când începe. Când Biserica uită de prezența lui Isus Hristos, când uităm și începem să ne certăm, să pufăim și să argumentăm diferențele noastre denominaționale, începe necazul. Dar cât timp Hristos este acolo, Duhul Sfânt îi binecuvântează pe oameni, iar nouă nu ne pasă de culoare, de crez sau de orice altceva, ci ne aflăm cu toții în marele „bazin” cu Sânge având părtășie unii cu alții sub Sângele lui Isus Hristos.

Dar dacă începi să te gândești că denominațiunea ta este puțin mai bună ca cealaltă; că este puțin mai mare și are mai mulți membri, începe necazul.

Deci ei au dat de necaz în momentul când au uitat că El era acolo. Deși vorbiseră mult despre El, nu L-au recunoscut că era cu ei.

Aș vrea să am o cale de a coase mai bine aceste lucruri.

Priviți, ei discutau despre El dar au uitat că Se afla chiar în corabia lor. Același lucru îl fac bisericile de astăzi: Noi vorbim despre El, avem atâta înțelepciune, iar bărbații sunt atât de învățați în Scripturi încât pot aduce un mesaj împotriva căruia nu poți spune nimic, dar unde este Dumnezeu? Asta este ceea ce vreau să știu:

unde este manifestarea Lui? Vedeți? Predici intelectuale...

Referindu-se la timpul nostru, Isus l-a comparat cu zilele de dinaintea potopului: „La venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele lui Noe.” (Luca 17.30), iar noi știm că atunci erau pe pământ uriașii, acei oameni foarte înalți.

Astăzi avem uriași intelectuali; avem oameni mari și puternici, care știu greaca și ebraica, și știu să le asocieze într-un mod foarte inteligent, dar unde este trezirea? Unde este Dumnezeu după care arde inima omului? Vedeți? Nu este important intelectul, ci este vorba de simplitatea de a aduce puterea lui Dumnezeu.

Apoi ucenicii au văzut – asemenea nouă – că a venit necazul. Corabia a început să se clatine sub bătaia puternică a vântului, iar apa a început s-o inunde. Toate nădejdlile s-au dus și nu mai era nici o speranță de scăpare.

Dacă ați fost vreodată în Galilea, ați putut vedea că acest lucru se întâmplă și astăzi. În partea de vest sunt munți și este o crăpătură cam așa de mare (fratele Branham arată), iar pescarii spun că este foarte periculos să treci marea pe acolo din cauză că furtunile vin pe neașteptate și stârnesc valuri mari care lovesc din toate părțile, scufundând bărcile pescarilor.

Și vedeți? Deodată s-a întâmplat ceva: a venit necazul. Vântul a smuls pânzele, iar vâslele au început să cadă în apă fiind rupte de valurile puternice. Nu este ciudat că acei oameni îl văzuseră pe ISUS făcând acele lucruri mărețe doar cu câteva ore în urmă (Amin), dar acum au uitat de ele?

Dumnezeu care a înviat morții, Dumnezeu care a vindecat bolnavii, Dumnezeu care umple cu Duhul Sfânt este Același și astăzi. El este chiar aici, în barcă; este cu noi.

„Iată, Eu sunt cu voi în toate zilele: fie că este necaz, fie că barca plutește lin, Eu sunt cu voi.” Vedeți? Ucenicii au uitat aceasta și credeau că nu mai au nici o șansă să supraviețuiască. Ei îl văzuseră făcând atât de multe lucruri, dar acum au uitat că El era în barca lor; în timpul necazului au uitat totul, la fel ca acum.

Situația depășea puterea lor de a o rezolva. Au încercat să ridice pânzele, dar vântul le-a rupt; au încercat să tragă vâslele ca să nu fie rupte de valuri, dar nu au reușit. Tu trebuie să știi cum să procedezi ca să poți face față valurilor.

Acei pescari erau atât de preocupați de supraviețuire încât au uitat că Creatorul se afla în corabie și toată priceperea lor nu a folosit la nimic.

În seara aceasta văd două surori care stau aici în cărucioare. Cu siguranță, ele au încercat tot ceea ce este posibil omeneste ca să se facă bine. Poate aici sunt oameni bolnavi de cancer sau de inimă. Priceperea medicilor a făcut totul ca să vă ajute, dar ați ajuns la capăt; ați ajuns acolo unde nu se mai poate face nimic. Am uitat și noi, asemenea ucenicilor, că El este aici? Cine este Cel ce navighează pe marea vieții împreună cu noi? Cui îi este dată făgăduința? El este Cuvântul și încă nu a fost luat de la noi. Eu îl doresc atât de mult în inima mea încât dacă cineva vrea să mi-l ia, nu poate pentru că îl am aici. Înțelegeți? Cuvântul este încă cu noi, și Cuvântul este El, de aceea, lucrurile pe care nu le poate îndepărta doctorul; lucrurile pe care nu le poate îndepărta lumea religioasă, le va îndepărta El, Creatorul tuturor lucrurilor.

Nu demult, am citit scrisoarea circulară trimisă de un penticostal renumit care a stat cot la cot cu papa, la Conciliul Ecumenic ce a avut loc de curând. Eu am totul scris jos, tot ce se va întâmpla, și asta de treizeci și trei de ani, de aceea vă spun: Penticostalii adevărați, oamenii duhovnicești, nu vor putea fi duși acolo pentru că ei știu bine ce înseamnă aceasta. Pentru cei intelectuali lucrul acesta sună foarte bine, dar pentru cei ce au o înțelegere duhovnicească, este greșit. Ei știu ce a vorbit Dumnezeu cu privire la aceste lucruri, așa că nu vor fi prinși.

ISUS a spus că în timpul din urmă cele două duhuri vor fi atât de apropiate unul de celălalt, încât dacă ar fi cu putință i-ar înșela chiar și pe cei aleși. Dar cei aleși vor ști mai bine.

Noi ne aflăm într-un timp de necaz și în lume nu există nici un predicator care să poată opri denomițiile noastre de la participarea la acest Consiliu Ecumenic, pentru că ele sunt deja acolo. Nu contează câte lucruri a făcut Dumnezeu, câte binecuvântări a dat printre noi, ei au mers acolo oricum și nu mai pot fi opriți.

Poate mergi la medic, iar el îți spune: „Îmi pare rău, dar ai cancer.” Sau: „Ai leucemie!” În clipa aceea ești cuprins de frică deși nu ar trebui să fie așa.

Cine a făcut aceste făgăduințe? Pentru ce trăim noi? De ce suntem Biserica Dumnezeului celui viu? De ce suntem umpluți cu Duhul Sfânt? Ca să ne amintim că în timp de necaz El este încă aici și stabilizează lucrurile. Fiind Același ieri, azi și în veci, El procedează și cu noi la fel. Poate se odihnește câteva momente între adunări, însă este încă Același. Desigur.

Când apar necazurile se instalează teama, iar când începem să ne temem am dat cu adevărat de necaz.

Toate națiunile sunt speriate gândindu-se că undeva este o bombă atomică. Desigur, noi știm că știința a descoperit tot felul de lucruri și toți sunt speriați pentru că lumea poate exploda în orice moment în bucăți. Dar noi știm că atunci când se va sfârși lumea aceasta, va fi o Împărăție de o mie de ani, pentru că Dumnezeu nu își distruge propriul Plan. Din pricina aceasta eu am un singur gând: „Doamne, sunt pregătit să merg când vei veni Tu?” Și o singură grijă: „Am făcut doar ceea ce Ți-a plăcut?” Vedeți? Nu vă temeți de oameni sau de ceea ce vor face ei, ci temeți-vă de Dumnezeu!

„Nu vă temeți de cei ceucid trupul, dar care nu pot ucide sufletul; ci temeți-vă mai degrabă de Cel ce poate să piardă și sufletul și trupul în ghenă.” (Matei 10.28).

În ordine. Când vine necazul și se instalează teama, apar tot felul de argumentări și de lucruri, însă nu uitați că El este încă cu noi. Să nu uitați ceea ce scrie în Ioan 1.1+14:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

...Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi...”

Evrei 13.8 spune că: *„El este Același ieri, azi și în veci,”* iar noi știm că Biblia este descoperirea lui Isus Hristos de la Geneza până la ultimul capitol al Apocalipsei. Da, este descoperirea lui Isus Hristos. Profetii și toate acele lucruri L-au simbolizat pe Hristos, totul în această Carte fiind numai Isus Hristos, și El este încă cu noi.

Remediul pentru orice necaz adus de diavolul este chiar aici, căci Învățătorul este în corabie. Dacă vine necazul, iar doctorii nu au nici un remediu, nu uitați că El este aici; nu uitați că El este în corabie.

Ucenicii ar fi trebuit să știe că El era Mesia. Cuvântul **„Mesia”** înseamnă **„Cel uns”**, **ceea ce înseamnă că Dumnezeu era în El**. Vedeți? Isus, Fiul, a spus: *„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”* (Ioan 5.19), căci *„Tatăl locuiește în Mine.”*

Prin ungerea pe care o avea, El dovedea că era Mesia, iar noi, cei care posedăm același Duh care era peste El, chiar dacă nu în aceeași măsură, suntem fiii lui Dumnezeu. Prin faptul că Duhul Său cel Sfânt ne sigilează în Trupul Său, noi suntem copiii Lui. Aceasta înseamnă că n-ar mai trebui să ne îngrijorăm pentru

nimic fiindcă suntem ai Săi. Dacă nu simțim așa, înseamnă că suntem mincinoși pentru că am mărturisit ceva ce nu este adevărat. Eu cred aceasta.

Eu cred că acum noi suntem fiii lui Dumnezeu și că ne aflăm în locurile cerești în Hristos Isus. Amin. Mai mult, noi nu avem nici o putere dar posedăm autoritatea Sa.

Cineva m-a întrebat: „Ai vreo putere?” „Nu,” am răspuns, „dar am autoritate.” Așa este.

Dacă vă uitați la polițistul de acolo, el poartă o uniformă. El este mic, iar pălăria îi este atât de mare încât îi cade peste urechi. Nu are putere să oprească nimic, dar dacă vine o mașină de 300 CP, în viteză, să vedeți cum îi scârțâie frânele când ridică el mâna. De ce? Pentru că deși acel bărbat nu are putere, are autoritate. Așa este și cu un bărbat sau cu o femeie care sunt unși cu botezul Duhului Sfânt: s-ar putea să nu știe nici să-și scrie numele, dar au autoritatea dată de Dumnezeu pentru că sunt un fiu sau o fiică a Sa.

Oh, iar dacă se vor folosi de acea Autoritate și vor spune: STOP!” să vedeți cum vor scârțâi roțile lui Satan! Imediat se va întâmpla ceva pentru că posedă autoritatea Duhului Sfânt: *„În Numele Meu vor scoate draci...”* Desigur. Asta este. Nu este nevoie să aveți mai știu eu ce doctorate, ci trebuie să-L cunoașteți pe Isus și ceea ce v-a fost dat. Da, domnilor.

Privind la tot ceea ce a făcut acel OM, ei ar fi trebuit să-L recunoască, pentru că lucrările Sale dovedeau clar că era Mesia. El cunoștea toate lucrurile și a știut că urma să vină acel necaz. Sigur că da. De ce? Pentru că Tatăl nu făcea nimic fără să-l arate Fiului, ceea ce înseamnă că El știa toate lucrurile. Ucenicii ar fi trebuit să înțeleagă că El a știut că avea să vină furtuna; a știut ce se va întâmpla, pentru că acela a fost un test al credinței lor.

Poate trezirea aceasta a fost doar ca să vadă ce vom face noi; poate te-a cuprins boala, dar „*aceasta nu este din pricina păcatului cuiva, ci pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să fie cunoscută de toți.*”

Cum știm noi de ce se întâmplă aceste lucruri? Nimic nu este la întâmplare; nimic nu se întâmplă fără știrea Lui, pentru că Dumnezeu cunoaște toate lucrurile. Da, El știe totul de la început, dar **aceste lucruri se întâmplă pentru a ne testa credința.**

„...încercarea credinței voastre (este) cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc.” (1 Petru 1.7).

Oh, acesta este focul curățirii care va scoate afară toată zgura, toată necredința, aducând la suprafață un credincios adevărat.

Ce au mărturisit copiii evrei după ce au trecut prin foc? Că Dumnezeu este un Salvator care te poate scoate chiar și din foc. Vedeți, ei au trăit aceasta.

Și Daniel a știut-o după examenul din groapa cu lei, iar Lazăr a știut-o după ce a fost înviat: atunci a știut că EL este învierea. Amin. După ce treceți prin aceste teste și încercări, le considerați glorioase. Aceasta înseamnă că **acesta a fost scopul testului prin care au trecut ucenicii Săi: să le încerce credința.**

S-ar putea ca în seara aceasta cineva să se îmbolnăvească, acesta fiind un test al credinței voastre ca să vadă ce veți face.

El le-a dovedit cine era. Cum? Prin cuvintele predicate și prin semnele care au urmat acele predici. Ați văzut? Dumnezeu L-a legitimat, de aceea le-a putut spune:

„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Atunci aveți dreptul să Mă osândiți. Dacă nu puteți crede că sunt Mesia, din pricină că nu am venit prin școlile voastre teologice, credeți măcar lucrările pe care le fac, pentru că ele mărturisesc despre Mine.”

Oh, nu ar fi minunat dacă în seara aceasta biserica ar putea sta doar pe ceea ce spune Biblia referitor la ce va face creștinul și cum va fi el? Oh, Doamne, cum mă gândesc la aceasta!

Isus le-a spus celor din timpul Său: *„Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.”* (Ioan 5.39). Cu alte cuvinte: „Ele vă arată cine sunt Eu.”

O, tu nu trebuie să spui că ești metodist, baptist, prezbiterian sau altceva, căci viața pe care o trăiești o arată mai clar decât cuvintele tale. Și vă întreb: Dacă ești o parte a Cuvântului Său viu, cum poți nega ceea ce ești? Sau, cum este posibil ca Cuvântul să nu legitimeze ceea ce sunteți? Vedeți? Cum este posibil ca o oaie să fie rugată să producă lână? Ea nu o poate fabrica, dar câtă vreme este oaie va avea lână pentru că aceasta este natura ei.

Așa este și cu **creștinul: el nu trebuie să se străduiască să producă fapte de creștin, ci acestea vin de la sine pentru că aceasta este natura lui.**

Un măr este măr, un păr este întotdeauna păr, și **un creștin este creștin pentru că Hristos trăiește în el. „Creștin” înseamnă „a fi asemenea lui Hristos.”**

Nu un membru al bisericii, ci o dovadă vie că Dumnezeu arată prin voi ceea ce trebuie să fie un creștin.

Voi trebuie să vă dați la o parte și să îl lăsați pe Dumnezeu să intre. Lăsați ca gândul care era în Hristos să fie și în voi. Asta este. Acesta este creștinul adevărat.

Oh, Doamne, El a spus atât de clar: „*Cercetați Scripturile, pentru că ele mărturisesc despre Mine...*”

Ei ar fi trebuit să știe că El era Dumnezeu care a creat vânturile și valurile. Da, vântul era aerul în mișcare, iar apa este tot creația Lui. Dar ce s-a întâmplat? Diavolul a intrat în acel vânt și a provocat furtuna.

Așa se întâmplă uneori și cu credincioșii: lasă jos barierele și astfel intră necredința. Atunci Satana intră și provoacă certuri, argumentări și nervi. Acesta este diavolul care intră printre oameni; care intră în vânt și-l ridică în vârtej sau în apă și o învârtește. Vedeți? Dumnezeu le-a creat, dar diavolul a intrat în ele.

Ucenicii ar fi trebuit să spună: „Nu se întâmplă nimic pentru că Creatorul este cu noi. Ce ne pasă de furtună câtă vreme El navighează cu noi?” O, ce diferență ar fi dacă am putea simți așa! Da.

Oare valurile și vânturile nu ar fi trebuit să asculte Cuvântul Lui? N-ar fi trebuit să asculte de Creatorul cerurilor și al pământului? Nu ar fi trebuit să asculte de propriul lor Creator? Oh, El trebuia să facă un singur lucru: să le vorbească. El este Cuvântul, dar Dumnezeu trebuie să se folosească de un om ca să Îl împlinească sau ca să-Și arate attributele.

La început, El nu a fost Dumnezeu pentru că cuvântul „Dumnezeu” înseamnă „Cel căruia I se aduce închinare”. El era o mare putere: „Cel ce exista prin Sine însuși”, dar după ce i-a creat pe îngeri, și aceștia I s-au închinat, a devenit „Dumnezeu”.

A urmat crearea omului, dar pentru că în Dumnezeu era calitatea de Salvator, trebuia să fie ceva pierdut astfel ca El să-Și poată descoperi calitatea. Credeți aceasta?

El este Vindecător, dar pentru că acolo nu era nimeni bolnav, a trebuit să fie cineva bolnav pentru ca Dumnezeu să-Și poată arăta atributele.

El trebuia să fie Tată, dar pentru aceasta era nevoie să aibă un fiu. Vedeți, toate aceste lucruri arătau atributele Lui, ceea ce înseamnă că nu este nimic afară din linie. Dumnezeu face ca orice rotiță să ticăie bine; ca totul să fie în ordine. Da, Creatorul se află în corabia noastră.

Iov spunea odată: *„Chiar dacă mi se va nimici pielea, și chiar dacă nu voi mai avea carne, Îl voi vedea pe Dumnezeu.*

Îl voi vedea și-mi va fi binevoitor; ochii mei Îl vor vedea, și nu ai altuia...” (Iov 19.26-27). Așa este, iar David zicea:

„Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău, căci Tu ești cu mine!” (Psalmul 23.4).

Dacă îmi voi avea așternutul în iad, El este acolo, iar dacă voi lua aripile dimineții și voi zbura departe, El este și acolo, navigând pe valurile vieții.

Viețile marilor bărbați ai lui Dumnezeu ne amintesc că El ne poate face viețile sublime, lăsând în urma noastră urme de pași pe nisipul timpului, în timp ce navigăm pe valurile vieții, căci dacă Dumnezeu a fost cu ei, va fi și cu noi.

„Nu fiți ca un cal sau ca un catâr care trebuie strunit, ci haideți să fim ca un erou”, spune Longfellow în „Psalmul vieții”. Îmi place aceasta; îmi place tot ce are înțeles, fie că este muzică, poezie sau altceva. Îmi place ceea ce spune ceva, ceea ce arată ceva și ceea ce este adevărat.

Acum priviți. Ucenicii ar fi trebuit să știe că toate lucrurile trebuie să-L asculte pe El, iar noi ar trebui să știm același lucru. Trupurile noastre vor trebui să asculte Cuvântul Lui: „*Eu sunt Domnul care te vindecă!*” (Exod 15.26b). Spune Cuvântul aceasta? Ei bine, aceasta înseamnă că trupul trebuie să I se supună. Tot ce trebuie să fac eu este să apăs pe buton. Amin. Uneori butonul este în genunchi, știți voi; în felul acesta se transmite „curentul”, așa că tot ce trebuie să faceți este să credeți făgăduința Domnului.

Prieteni, dacă acele valuri au trebuit să Îl asculte, înseamnă că și trupul vostru trebuie să I se supună la fel de mult, deoarece El ne-a făgăduit că, „*chiar dacă vom muri, ne va învia în ziua din urmă.*”

Mai zilele trecute îmi pieptănam cele două, trei fire de păr pe care le mai am, iar soția mea, care stă acolo în spate, mi-a zis: „Billy, devii pleșuv.”

„Să știi, draga mea, că nu am pierdut nici măcar un fir de păr.”

„Cum vine asta? Cum adică nu ai pierdut nici măcar un fir de păr?” „Foarte simplu.”

„Bine, dar atunci unde sunt?” a întrebat ea.

„Am să te întreb și eu ceva”, i-am răspuns, apoi am continuat: „Spune-mi unde au fost înainte ca să le am? Indiferent unde s-au aflat, mă așteaptă să vin la ele.” Corect. El a spus că nici un fir de păr din capul nostru nu se va pierde.

Voi știți că cel mai distructiv lucru pe care-l avem este focul, dar el nu anihilează, nu distruge tot, ci arde materia până rămân substanțele pure, exact cum au fost la început.

Dumnezeu nu distruge nimic și nici voi nu puteți anihila total ceva. Aleluia! Nu, voi nu puteți anihila nimic, pentru că totul se întoarce la originile sale.

Eu am tras cu o pușcă „Surift 220”, al cărei glonț are la ieșirea din țeavă viteza de 20.000 de picioare pe secundă (șase kilometri pe secundă). Dacă pui cu o jumătate de grăunte mai multă pulbere, nu vei vedea nici măcar o pată, ci vei auzi numai zgomotul detunăturii. Ce se întâmplă? Când glonțul părăsește țeava, plumbul acela se transformă în substanță pură, așa cum a fost cu sute de milioane de ani în urmă, iar dacă lumea ar mai fi atât de mult, s-ar putea să se facă din nou un glonț. Vedeți, aceasta dovedește că nimic nu se anihilează, nu se pierde, ci totul se transformă. Oh, ce lucru minunat!

În ordine. Deci Dumnezeu a spus: „*Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6.44b). Ce minunat! Ucenicii ar fi trebuit să știe aceasta; ar fi trebuit să știe că El putea face valurile să I se supună, dar erau la capătul puterilor.

O, Dumnezeule, fă ca și noi să fim în aceeași situație în seara aceasta: să recunoaștem că toate eforturile noastre omenești au ajuns la capăt. De ce spun aceasta? Pentru că atunci când au ajuns la capătul puterilor, ucenicii și-au dat seama că Creatorul era cu ei.

Prieteni, după ce doctrina voastră a căzut; după ce toate părerile despre Hristos au eșuat; după ce doctorii au renunțat, amintiți-vă că Creatorul este cu noi; amintiți-vă că Cel ce a făgăduit aceste lucruri este aici.

Atunci a venit gândul: „Să mergem să-L trezim pe Isus!” Aceasta este mișcarea următoare; aceasta trebuie să facem: să-L chemăm pe El în scenă, deoarece ne-a făgăduit că va fi cu noi. Este adevărat?

„*Și iată că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.*” (Matei 28.20).

„Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.”

Mergeți și treziți-L pe Isus, pentru că El este și cu noi întocmai cum a fost atunci cu ei.

Ucenicii au văzut că Cuvântul Scripturii lui Dumnezeu L-a identificat ca fiind Mesia și L-au crezut, iar noi ar trebui să credem la fel ca ei. Noi am văzut același lucru ca în ziua de Rusalii, am beneficiat de aceeași făgăduință și am trăit aceeași experiență. L-am văzut pe Isus stând în mijlocul nostru și lucrând prin oameni; L-am văzut vindecând bolnavii, înviind morții, deschizând ochii orbilor și făcând aceleași lucruri ca atunci, întocmai cum a făgăduit, așa că nu ar mai trebui să fie nici o îngrijorare; ar trebui să nu ne mai gândim la nimic.

Odată, după o predică, o femeie mi-a zis: „Frate Branham, am găsit un singur lucru greșit în predica ta.”

„O, îți mulțumesc! Numai unul singur?” Femeia aparținea unei biserici care nu crede că Isus este Dumnezeu; nu crede că El este supranatural și că este Mesia. Astfel, ea mi-a spus că El a fost un Profet, un Om bun, dar nu putea fi Fiul lui Dumnezeu deoarece, fiind Duh, Dumnezeu nu putea avea un Fiu. Vedeți, ea nu putea să vadă că Dumnezeu a umbrit-o pe fecioara Maria și astfel ea a rămas însărcinată. Și ea aceea a continuat: „Domnule Branham, tu Îl faci divin.”

„Păi, El este divin.”

„Dar nu putea fi divin! Cum poți spune așa ceva dacă crezi Biblia?”

„Da, cred Biblia”, am răspuns eu.

„Ei bine, atunci îți voi dovedi cu propria Biblie că El a fost un simplu Om.” Dacă printre noi se află cineva din biserica aceea, aș vrea să știe că nu vreau să rănesc pe nimeni.

„Eu cred în vindecări și în toate lucrările făcute de El, dar nu pot crede că era divin.”

„El, ori este divin, ori este cel mai mare înșelător pe care l-a avut lumea vreodată. Ori este Dumnezeu, ori nu este nimic!” i-am replicat eu.

„O, domnule Branham, dar nu putea fi divin!”

„Dă-mi un exemplu din Scriptură, să văd și eu aceasta”, i-am răspuns.

„În Ioan 11 scrie că Isus S-a dus la mormântul lui Lazăr.”

„Da, doamnă, știi de unde citești.”

„Ei bine, acolo Biblia spune că Isus a plâns.”

„Da, așa scrie.”

„Ei, dar cum a putut plânge dacă era divin?”

„Doamnă, ai omis să vezi ce era El; ai omis faptul că Isus era și OM și Dumnezeu. Astfel, în timp ce plângea arăta că este Om, dar când a privit spre mormântul în care se afla acel om mort de patru zile și a spus: „Lazăre, ieși afară!” iar mortul a

ieșit afară și a revenit la viață, a dovedit că era Dumnezeu. În ziua când a trecut pe lângă smochin și a vrut să mănânce câteva smochine pentru că era flămând, a dovedit că era Om. A fost Om și când a flămânzit în pustiu, dar când a luat cele cinci pâini și doi pești și a hrănit cu ele cinci mii de oameni, a dovedit că este mai mult decât un om; a dovedit că este Dumnezeu.” Acesta este adevărul.

Apoi am continuat: „El era doar un Om când S-a dus în spatele corăbiei și S-a culcat. Era atât de obosit încât nici vuietul furtunii nu L-a trezit. Fără îndoială că mii de demoni ai mării au jurat că-L vor îneca în noaptea aceea.” Vedeți? El dormea pentru că era foarte obosit, dar de îndată ce a fost chemat în scenă (Aleluia!), Și-a pus piciorul pe ramă, a privit în sus și a strigat: „*Liniște!*” după care a privit spre mare și a spus: „*Liniștește-te!*” și imediat vânturile și valurile L-au ascultat (Amin) și s-a făcut o mare liniște. Prieteni, Cel ce a făcut aceasta a fost mai mult decât un om. Da, domnilor.

Atunci când era pe cruce și a cerut puțină apă, a arătat că era un Om, dar în dimineața de Paști când a rupt pecețile morții, ale iadului și ale mormântului, ridicându-se viu, a dovedit că este mai mult decât un om. Da, acela a fost Dumnezeu într-un Om. Așa este. Oh, dar El este Același și în seara aceasta și Se află printre noi ca Duh Sfânt. Mulți dintre oamenii de astăzi întreabă cum este posibil să cred că El este Același ieri, azi și în veci?

Amintiți-vă că acest lucru ne este spus în Evrei 13.8, unde scrie: „*Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci.*”

De asemenea, Isus ne-a spus în Ioan 14.12 că „*Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu. Tatăl locuiește în Mine și face lucrările Lui, dar într-o zi Duhul Meu va locui în voi, și atunci veți face aceleași lucrări.*” Cu siguranță.

Și tot El a spus în Matei 28.20: „*Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii.*”

Vedeți? „*Eu voi fi cu voi până la sfârșitul lumii. Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi cu voi și în voi până la sfârșit.*” (Ioan 14.19), iar „*lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Exact după aceasta Îl veți recunoaște.

„*Eu nu vă voi lăsa singuri, nu vă voi părăsi.*” Poate zici: „Cum se poate dovedi aceasta?” Ioan 14.12: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Aceasta înseamnă că El așteaptă să fie chemat în scenă; așteaptă să vă dovedească chiar acum ceea ce a spus despre Sine. Și eu vă spun: „dacă n-o va face, înseamnă că eu sunt un martor mincinos.” El așteaptă să fie chemat în scenă ca să facă aceleași lucrări pe care le-a mai făcut.

Haideți deci, să-L trezim pe Isus, care se află în barca cu care navigăm pe marea vieții. Ascultați-mă, vă rog.

Eu am spus adesea că dacă ar fi în mine duhul lui John Dillinger, aș fi un bandit și aș purta tot timpul arme. Sigur că da. Dacă aș avea duhul lui Shakespeare, aș fi scriitor. Același lucru s-ar întâmpla cu voi dacă ați posedat duhul acestui scriitor. Ați compune poeme mari, este adevărat? Sigur. Da, ați putea compune poeme pentru că duhul marelui scriitor este în voi. Dacă duhul lui Beethoven ar fi în voi, nu ați compune cântece? Ba da, căci dacă acel duh ar trăi în voi ați face lucrările pe care le-a făcut Beethoven; ați scrie exact muzica pe care a scris-o el.

Aceasta înseamnă că dacă Hristos trăiește în mine, voi face lucrările Lui; și la fel se va întâmpla dacă trăiește în voi, pentru că El este Același și astăzi, deci nu se poate schimba.

Vă amintiți ce am spus? El este veșnic; nu se poate schimba; este Același ieri, azi și în veci. Oh, atunci chemați-L în scenă! Sau vă temeți? Bărbații din timpul acesta se tem să-L cheme pe Isus în scenă și să spună: „Doamne, Tu ai făgăduit aceasta, deci, fă-o!” (O soră spune un Psalm).

Mare este IaHVeH! O, ce măreț este El! Iahveh este veșnic; este din veșnicie în veșnicie, iar îndurarea Lui ține din neam în neam și se revarsă peste toți cei ce se tem de El.

Vă este teamă să-L treziți în viața voastră pe acest Isus care a adormit puțin? Vă este teamă să treziți din nou acel lucru care a venit peste voi cu câțiva ani în urmă și v-a umplut de binecuvântările Sale? Vă este teamă să-L treziți și să-i spuneți: „Doamne Isuse, eu sunt în necaz în seara aceasta, de aceea Te rog să intri în scenă pentru mine. Fiind purtat de ape, am fost lovit de boală și sunt suferind, de aceea, ajută-mă, o, Doamne Dumnezeule!”

Te temi să-L chemi în scenă? Nu. Când Îl chemi în scenă, ca ucenicii, toată îndoiala este trântită jos, în timp ce credința se ridică și aduce biruință.

În Evrei 13.8 scrie că *„Isus Hristos este Același ieri și în veci”*, și dacă este scris, așteptăm să se facă. După cum am spus și mai înainte, în Ioan 14.12 scrie că *„Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu”*, este adevărat? Dacă așa este scris, fie ca acest lucru să se împlinească chiar acum pentru că este făgăduința lui Dumnezeu.

În Matei 28.20 scrie: *„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul lumii”*, iar în Ioan 14.19 adaugă: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că Eu sunt cu voi și în voi...”* Dacă este scris: *„Voi Mă veți vedea”*, fie ca acest lucru să se împlinească chiar acum. Credeți aceasta?

V-am ținut mai mult. Este deja ora 21.30 și cred că mulți dintre voi obișnuiesc să fie deja în pat. Mai aveți răbdare doar câteva minute. Mai am aici câteva notițe, dar nu le voi mai citi. Priviți. Sunt adevărate aceste lucruri? Dacă nu sunt adevărate, ce căutăm aici? Înseamnă că suntem niște fățarnici, deoarece spunem lumii ceva ce nu este adevărat și suntem găsiți mincinoși, lucru pentru care nici nu ar trebui să fim lăsați să mai trăim.

Dacă nu este o înviere a morților; dacă Hristos nu a înviat din morți, dacă nu este adevărat că S-a arătat ucenicilor și că a mâncat și a băut, înseamnă că voi toți puteți merge afară și să trăiți ca restul oamenilor, asemenea porcilor, căci nu va fi nici o judecată.

Dacă nu este o venire a lui Hristos; dacă El nu este prezent aici și dacă cuvintele Lui nu sunt adevărate, dacă o singură iotă din Cuvântul Său este greșită, înseamnă că pot să mă îndoiesc de tot și pot pune totul de-o parte. Dar nu este așa, prieteni, ci tot ce este scris este Adevărul, și acesta este ceasul despre care Isus a spus: „*La venirea Fiului omului va fi la fel ca în zilele Sodomei.*” (Luca 17.30).

Înainte de încheiere, uitați-vă puțin la zilele Sodomei. Cum erau oamenii din acea cetate înainte de a fi nimicita de focul mâniei lui Dumnezeu? Oamenii aceia erau dintre neamuri, și acum lumea va fi arsă din nou. Vedeți? De data aceasta nu va mai fi apa, ci focul, la fel ca în zilele Sodomei.

Priviți la starea lumii de astăzi: oamenii se îmbracă și se comportă exact ca atunci, ceea ce este o rușine. Întreaga lume este înfășurată în păcat, iar dacă priviți biserica, vedeți că păcatul a ajuns și acolo, așa că este tot mai greu să găsești creștini de modă veche. Femeile noastre și-au tăiat părul, poartă machiaj, șort și alte lucruri imorale, fără să fie conștiente că în ziua judecății vor fi condamnate pentru că au provocat adulter. Cuvântul spune: „*Oricine se uită la o femeie, ca s-o poftască, a și preacurvit cu ea în inima lui.*” (Matei 5.28). Soră, oricât ai fi de cinstită, dacă păcătoșii privesc după tine din pricina ținutei tale greșite, ești vinovată și vei fi găsită vinovată. Nu uitați că aceste cuvinte le-a spus Isus și nu un om.

Uitați-vă chiar și la femeile pentecostale. Ele au ajuns așa din cauză că predicatorii se tem să spună ceva împotriva acestor lucruri. Da, se tem că vor fi dați afară. În ce mă privește, mai bine dorm pe jos, mănânc pesmeți uscați și beau apă chioară, din pricină că predic Cuvântul și spun Adevărul, decât să fac vreun compromis. Da, domnilor.

Noi avem nevoie de o sinceritate adâncă; avem nevoie de Duhul Sfânt care să trăiască printre noi și să ne aducă într-o asemenea poziție încât oamenii să spună: „Cine îi poate învinui de păcat?” Avem nevoie de sinceritate, nu de spectacol.

Păcatul este necredința. Scripturile spun că Mesia va face cutare și cutare lucru, iar când a venit, a făcut exact așa, de aceea la un moment dat a spus: „*Cine Mă poate învinui de vreun păcat? După cum am spus, păcatul este necredința: „Cine nu crede, va fi osândit.”* (Marcu 16.16b).

Tu fumezi, bei și faci toate celelalte lucruri pentru că nu crezi, căci dacă ai crede, ai proceda altfel. Vedeți? În voi este ori credință, ori necredință.

Acum stați liniștiți un moment, pentru că voi face o afirmație puternică. Privesc peste această audiență și nu știu dacă cunosc pe cineva, în afară de bărbatul pe care am încercat să-l opresc ieri. Eu nu am știut că autobuzul care venea pe stradă avea s-o ia la stânga, dar Ceva mi-a spus: „Omul acela vrea să meargă în stânga!” așa că m-am grăbit și l-am tras de acolo.

Aici stă șoferul autobuzului, pe care l-am întâlnit la restaurantul „Furr”. El mi-a spus că soția lui a fost vindecată în una din adunări. Ea suferea de o boală la rinichi și Dumnezeu știe că până atunci nu am văzut-o niciodată. Bărbatul este aici, ca o mărturie, și cred că este și soția lui printre noi. Vedeți, lucrurile merg înainte.

Privind prin sală nu văd pe nimeni cunoscut, dar nu uitați că Dumnezeu vă cunoaște pe toți. El știe ce este în inima fiecăruia dintre voi, credeți aceasta? Credeți că El este Cuvântul? Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri și cunoaște gândurile inimii, este adevărat? Acesta este motivul pentru care Isus a putut să deosebească gândurile lor și să le spună ce au făcut. Desigur.

Odată, o femeie s-a atins de haina Lui, iar El S-a întors și a întrebat: *Cine M-a*

atins?” Toată mulțimea a negat că ar fi făcut-o, dar El a privit în jur până când a văzut încotro s-a dus acea putere; până a văzut-o pe micuța femeie, și atunci i-a spus despre scurgerea ei de sânge și i-a zis: „*Credința ta te-a mântuit.*”

Credința ta. Ea a fost atrasă de Dumnezeu, prin El. Credința ei L-a atins pe Dumnezeu, prin El. Vedeți? Și El a spus: „*lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*” Deci, voi trebuie să faceți lucrările Lui.

Poate ziceți: „Noi predicăm Evanghelia pretutindeni în lume.” Așa este, dar voi încercați să vă ascundeți după ceva, pentru că El a spus clar: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba încă veți face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.*” (Ioan 14.12).

Uitați-vă la femeia de la fântână, căci prin ceea ce s-a întâmplat acolo, El a fost cunoscut ca Mesia. Cum L-ați cunoaște dacă ar veni în seara aceasta în oraș? După urmele lăsate de cuie? Orice fățarnic își poate face o urmă de cuie în palmă, ceea ce înseamnă că nu acesta este modul de a-L recunoaște. Atunci care este acela?

Singurul mod de a-L recunoaște este prin legitimarea dată de Duhul: El trebuie să facă lucrările pe care a făgăduit că le va face.

De ce sunt împreună cu acești penticostali? Eu nu aparțin de nici una din denomi-națiunile lor, ci stau în spărtură spunând tuturor că noi suntem frați.

Și știți de ce fac aceasta? Fiindcă cred că ei sunt cel mai aproape de Biblie din toți pe care-i cunosc. Nu mă alătur lor, deoarece văd că sunt împărțiți în două tabere și cred că noi suntem frați în Duhul. Acesta este motivul pentru care nu-mi place să fiu nici de-o parte, nici de cealaltă, ci le spun tuturor că noi suntem frați. Uitați de toate și haideți să fim frați. Prieteni, cât timp Satan reușește să ne facă să luptăm unii împotriva celorlalți, nu are nimic de făcut, dar când uităm de orice luptă și ne unim forțele și inimile, spunând: „Noi suntem frați; suntem soldați ai crucii”, va

avea loc o mare trezire. Atunci nici un consiliu ecumenic nu se va putea atinge de voi. Nu, domnilor, pentru că aceasta este alegerea lui Dumnezeu; este hotărârea Lui cu privire la cei chemați și aleși.

Amintiți-vă care a fost ultimul semn dat înainte ca Sodoma să fie distrusă prin foc: Dumnezeu S-a descoperit în trup, este adevărat?

Trei îngeri au venit la Avraam, apoi doi dintre ei s-au dus în Sodoma cu un avertisment. Unde? La cei căldicei, la biserica denominațională - un Billy Graham modern. Dar Avraam simbolizează Biserica aleasă din acele zile, care se afla afară din Sodoma; pe toți cei născuți din Duhul.

Cred că vă amintiți că numele lui Avraam a fost Avram, iar Sara s-a numit Sarai. Dar El le-a schimbat numele în „Sara”, adică „Prințesa” și „Avraam” adică „Tatăl unei mulțimi”. Nu vi se pare ciudat că nici unul din toți acești mari bărbați care s-au dus la biserica din Sodoma, în lume, nu au avut numele terminat cu „ham”, până astăzi când s-a ridicat acest „Graham”? Mă refer la bărbați ca: Billy Sunday, Sankey, Knox, Finney, Calvin, Luther. Și încă ceva: numele lui „GRAHAM” este alcătuit din șase litere, pe când numele lui „ABRAHAM” este alcătuit din șapte litere: desăvârșirea. Vedeți?

Acum priviți: îngerul care a venit la Abraham (traducere din engleză): „*ABRAHAM, (nu „Abram”), unde este nevastă-ta, Sara (nu „Sarai”)?*” Și Abraham l-a răspuns: „*Este în cort, la spatele Tău.*”

Și El a continuat: „EU (pronume personal), te voi vizita din nou la anul pe vremea aceasta și, conform făgăduinței Mele, Sara va avea un fiu.” Cine era Cel care stătea în fața lui Avraam cu hainele prăfuite; care a mâncat carne de vițel, pâine și unt și a băut lapte? Cine era Cel care stătea acolo obosit și cu picioarele murdare și care l-a lăsat pe Avraam să i le spele? La înfățișare semăna cu un om, și El a spus: „*Unde este Sara?*” Ea era în cort și trăgea cu urechea, cum se zice. Vedeți? Sara nu a alergat repede afară, cum fac femeile de azi, ci asculta din cort ce spunea

soțul ei.

Femeile de azi spun ce nu ar trebui să spună. Desigur, voi, surorilor, nu faceți așa. Nu, nu!

Ea asculta din cort, iar când a auzit cuvintele spuse de acel Bărbat a râs în sinea ei, zicând: „*Eu, femeie bătrână (am aproape 90 de ani), și soțul meu, domnul meu bărbatul, care este și mai bătrân, să mai avem poftă?*” Vedeți, acele lucruri încetaseră de mulți ani între ei: „*Eu și soțul meu nu mai avem plăceri împreună!*” și a râs, dar Îngerul, acel Bărbat care stătea cu spatele spre cortul în care se afla ea, a spus: „*De ce a râs Sara?*”

Ea a negat și a spus: „*Nu am râs!*”, dar El a întărit zicând: „*Ba da, ai râs!*” Vedeți? Dumnezeu ar fi putut s-o omoare pe loc, dar nu putea s-o rănească din pricină că era o parte din Avraam.

Oh, și noi am fi fost duși de multă vreme dacă n-am fi o parte din Hristos! Astfel, deși am văzut cu ochii noștri toate lucrurile pe care le-a făcut El, s-a spus: „Este telepatie; este asta și cealaltă”, dar vedeți, mânia Lui nu vă poate atinge deoarece prin nașterea din nou sunteți o parte din Hristos.

El nu putea s-o atingă pe Sara pentru că îl rănea pe Avraam; făgăduința Lui era pentru Avraam, iar Sara era o parte din el. Tot așa, Biserica este o parte din Hristos. Biblia spune că ea s-a speriat. Poate că s-a temut că își va pierde apartenența sau ceva, ca astăzi.

Apoi, acel OM l-a binecuvântat pe Avraam și i-a făgăduit că dacă va găsi în Sodoma 10 suflete neprihănite nu va nimici cetatea, după care a plecat de la el.

Dar știți cum l-a numit Avraam pe acel OM? ELOHIM, adică „CEL ATOTPUTERNIC”.

Acum luați Biblia și citiți ce scrie în Geneza 1.1: „*La început Dumnezeu...*” Nu era acesta ELOHIM? Iar Avraam a stat de vorbă cu El descoperit în chip uman, acel OM având deosebirea gândurilor. Acest lucru s-a întâmplat chiar înainte de distrugerea Sodomei, iar Avraam l-a numit ELOHIM. Și Isus a spus: „*Când va veni Fiul omului, se va întâmpla la fel.*”

Acum priviți cine s-a dus la denomițiuni și ce face Dumnezeu printre cei aleși. Acela a fost ultimul semn pe care l-a primit Avraam, Biserica chemată afară. Când? Înainte ca Sodoma să fie arsă.

Prieteni, noi suntem în timpul din urmă, de aceea, treziți-L pe Isus și spuneți-I: „Doamne, Tu ai făcut o făgăduință!” Nu vă temeți, ci spuneți: „Doamne Dumnezeule, eu pășesc în față cu convingere și Te rog să Te trezești la strigătul meu, căci sunt în nevoie. Ai milă de mine și iartă-mă pentru că până acum nu am crezut. Astăzi doresc să Te chem în scenă pentru cazul meu.”

Biblia spune că El este Marele Preot care poate fi atins prin simțirea suferințelor noastre, este adevărat? Și acum El stă la dreapta lui Dumnezeu ca Mare Preot și poate fi atins de fiecare dintre noi. El este Același ieri, azi și în veci, dar cum puteți ști că l-ați atins? Prin faptul că trebuie să acționeze la fel ca ieri. Este adevărat? Sigur că da.

.....

Tu ești Dumnezeu și nu este altul ca Tine, de aceea, singurul lucru pe care putem să-l facem este să ne trezim, să ne scuturăm și să-l chemăm pe Isus în scenă. Oh, Tată, vino în scenă și arată-ne în seara aceasta că ești încă în barcă și că ești Același ieri, azi și în veci.

Tu ai spus odată: „*Eu nu te voi lăsa; nu te voi părăsi!*”, de aceea fă ca în seara aceasta să se știe, Doamne, că am spus adevărul. Indiferent câte cuvinte aș spune

eu, nu ar valora nimic dacă nu ai veni Tu, căci un singur Cuvânt de-al Tău face mai mult decât toate cuvintele spuse de mine. Vino în scenă, pentru ca oamenii aceștia să poată vedea; să poată recunoaște că ești în barcă și eu cred că atunci orice păcătos se va pocăi. Cred că atunci toți cei ce s-au rătăcit vor fugi la altar și că orice persoană bolnavă se va face bine.

Vrei să ne dai aceasta, Doamne? Vino, Doamne, căci dacă nu faci acest lucru, unii vor pieri; vor merge în moartea veșnică, ceea ce înseamnă despărțire de Dumnezeu. Fără Tine pierim, Doamne.

Oh, Dumnezeule, unii dintre ei au uitat marile Tale minuni de vindecare, de aceea, vino în scenă și trezește conștiința noastră și Duhul lui Hristos care este în noi. Ascultă-ne, pentru ca Te rugăm în Numele lui Isus Hristos.

Acum, în timp ce stăm cu capetele plecate, aș dori ca pianistul să vină... Fiți plini de respect.

Soră, te rog să începi: „Crede numai!” Rugați-vă cu toții.

Aș vrea ca cei care nu au numere de rugăciune și sunt bolnavi, să ridice mâna dacă doresc să fie atinși de Dumnezeu.

În ordine. Bine. Acum să ridice mâna cei care au numere de rugăciune. Sunt de două ori mai mulți cei care nu au numere de rugăciune, de aceea vreau să vă spun că nu contează dacă aveți număr de rugăciune sau nu aveți. Mai întâi am dorit să-i chem pe păstorii voștri aici, ca să ne rugăm și să ne punem mâinile peste voi. Acest lucru este bun, dar ascultați: desigur, eu cred în punerea mâinilor, căci este contactul vostru cu Jertfa, dar acesta este un obicei evreiesc.

Iair a spus: „Vino, pune-Ți mâinile peste fiica mea și ea va învia.” (Matei 9.18), dar

romanul a zis: „Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperemântul meu; dar spune numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.” (Matei 8.8).

Dumnezeul cel viu din ceruri știe că nu cunosc pe nimeni, în afară de șoferul de pe autobuz.

Acum aș vrea să vă rugați cu toată sinceritatea și să spuneți: „Ajută-mă, Doamne!” Rugați-vă cu credință, și atunci Dumnezeu vă va da tot ce cereți. Spuneți: „Doamne, știu că omul acesta nu mă cunoaște, dar Tu vei dovedi că ești în barcă; vei dovedi că ești prezent în locul acesta. Știu că fratele Branham nu mă cunoaște, dar în seara aceasta a spus că Tu ești Același Mesia care a făgăduit că dacă cineva crede, vei face și prin el aceleași lucrări pe care le-ai făcut prin Hristos, pentru că Duhul care a locuit în El este acum în noi. Dacă se poate dovedi că ești aici, este tot ce vreau să știu, și voi crede din toată inima”

Vreți să faceți aceasta? Dacă va veni în scenă și va face ceea ce a făcut atunci, veți ști că sunt lucrările Lui, este adevărat?

Priviți ce a făcut când l-a întâlnit pe Petru, pe Natanael, pe femeia de la fântână, pe orbul Bartimeu, pe femeia cu scurgerea de sânge și pe toți ceilalți. Astfel, ei au știut că El era Cuvântul, pentru că le putea deosebi gândurile. Mai mult, El a făgăduit că înainte de a arde Pământul se va întoarce printre noi, acesta fiind ultimul semn dat bisericii. Aici suntem.

Tată ceresc, ei sunt în mâinile Tale și la fel eu. În clipa aceasta mă predau Ție și ți-i predau și pe ei, astfel ca lucrările lui Dumnezeu să poată fi cunoscute și mesajul acesta micuț, pe care l-am dat oamenilor din Tucson, să poată fi legitimat ca adevărat. Tată Dumnezeule, aceasta este o biserică drăguță și are un păstor credincios, care va trăi întotdeauna pe baza Cuvântului Tău. Dacă trezirea s-a oprit nu înseamnă că El s-a dus, căci Hristos este cu noi, gata să ne ajute și să ne salveze.

Doamne, îngăduie ca oamenii aceștia să poată vedea că ești același Dumnezeu; același ieri, azi și în veci. Pentru aceasta, mă predau Ție, astfel ca credința lor să poată activa darul lui Dumnezeu pe care mi l-ai dat și să se întâmple la fel ca atunci când femeia Ți-a atins haina.

Tu ești Marele Preot, Doamne. Fie ca oamenii aceștia să atingă haina TA și să poată vedea aceleași lucrări pe care le-ai făcut prin Isus Hristos. Îngăduie ca noi, nevrednicii Tăi slujitori, sfințiți prin scumpul Său Sânge, să putem lăsa ca lucrările lui Dumnezeu să fie cunoscute de lumea muribundă din aceste zile de pe urmă, căci atunci Te vom lăuda pentru aceasta, Tată. Apoi, când vom merge spre casă, la încheierea acestui serviciu, să spunem ca cei doi care mergeau pe drumul spre Emaus: *„Cum nu ardea inima în noi?...”* pentru că El a făcut ceva ce a făcut înainte de răstignirea, moartea și învierea Sa, și astfel au știut că era El.

Nici un alt om nu putea face aceasta, ci numai Tu. Îndură-Te și fă același lucru și în seara aceasta. Fă după cum ai făgăduit, căci ai spus că *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi; ba încă altele și mai mari, pentru că Eu voi fi cu voi și în voi, până la sfârșitul veacului.”*

Tu vei confirma aceasta, Doamne, iar noi vom spune la fel ca ei. Ascultă-ne, pentru că o cerem în Numele lui Isus. Amin.

Acum vă rog în Numele lui Isus să stați liniștiți, respectuoși și să credeți.

Haideți să începem de aici din față. Rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, am auzit o mulțime de predici. Unele chiar adevărate capodopere, dar acum aș vrea să Te văd pe Tine, sau cum au spus grecii: *„Am vrea să-L vedem pe Isus!”* Ei nu au vrut filozofie, ci au dorit să-L vadă pe El și nimic altceva, pentru că El este Cuvântul.”

Spuneți: „Sunt ca femeia care avea scurgerea de sânge. Sunt în nevoie, de aceea, vrei să Te descoperi în seara aceasta și să îmi vorbești? Tu ești Marele Preot, iar

dacă mi-ai vorbi, s-ar putea să nu-Ți recunosc Vocea, dar dacă ai face-o prin buze omenești și ai dovedi că ești Tu...”

Dumnezeu nu face nimic fără ajutorul omului, ați știut aceasta? Întotdeauna El trebuie să se folosească de cineva.

Dacă va face aceasta și va dovedi că este chiar aici, veți accepta vindecarea? Ridicați mâna și spuneți: „O voi face, Doamne. Dacă Îl voi vedea făcând aceasta, Îl voi accepta.”

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Acum rugați-vă. Dacă El va face ceva miraculos, să nu vă speriați, ci credeți pur și simplu.

Iată, tu stai aici, iar eu nu știu nimic despre tine, dar El te cunoaște. Fiind nevăzut, Duhul Sfânt ni se poate face cunoscut doar prin manifestările Lui; doar așa poate face exact ceea ce a spus Cuvântul că va face.

„Nu vă temeți! Fiți plini de bucurie, căci Eu sunt.”

Când ucenicii L-au văzut umblând pe ape, au crezut că este o nălucă, un duh sau ceva și s-au înspăimântat, dar El le-a spus: *„Eu sunt, nu vă temeți!”*, iar în seara aceasta ar spune la fel: *„Nu vă temeți, Eu sunt!”*

Mă uit la o femeie care stă aici și mă privește țintă. Deasupra ei este o Lumină. Eu nu te cunosc, dar văd că ai probleme cu spatele, este adevărat? Dacă este așa, ridică mâna. În ordine, credința ta te-a vindecat.

Spuneți-mi ce a atins ea? Eu nu am văzut-o niciodată, suntem doi străini, dar El a cunoscut-o.

Aici stă o fetiță. Ea a început să plângă căci caută ceva adevărat. Sora ei stă pe scaunul din spatele ei și plânge și ea. Nu o cunosc pe fetiță, pentru că nu am văzut-o niciodată până acum, dar ea caută botezul cu Duhul Sfânt. Este adevărat, micuțo? Dacă este adevărat, ridică mâna. Sigur că da. Ea nu este de aici, ci vine de undeva din est și este fiica unui misionar. Și tatăl ei dorește să mă vadă, pentru că are o problemă. Nu te teme, scumpo, căci vei primi botezul Duhului Sfânt. Tot ce trebuie să faci, este să crezi. Micuțo, ai număr de rugăciune? Nu? Nici nu este nevoie, căci ai primit mai mult decât un număr de rugăciune. Ea va primi Duhul Sfânt. De fapt este chiar lângă ea. Poate ziceți: „De unde știi?” De unde am știut care este cererea ei? Ați văzut?

Acolo stă o doamnă care mă privește cu atenție. Ea suferă cu nervii și se roagă pentru soțul ei care nu este mântuit. Dacă vei crede din toată inima, poți primi ceea ce ai cerut. Amin.

Aici, în rândul din față stă o tânără care are o problemă femeiască. Dacă vei crede din toată inima, vei fi vindecată, crezi aceasta?

Chiar în spatele ei stă o doamnă de culoare, care se roagă pentru cineva drag. Este vorba de un om în vârstă, socrul ei, care este bolnav de ani de zile. Așa este. Nu ne cunoaștem, este adevărat? Necazurile lui au început de la un accident pe care l-a avut cu ani în urmă. Dacă este adevărat, ridică mâna. Bine. Crezi? Atunci poți primi ceea ce ai cerut.

O altă doamnă de culoare, care stă acolo în spate suferă de astm. Doamna va trece pe lângă vindecare. Doamne, ajută-mă. Doamnă Jarnison, crezi din toată inima? Ridică-te în picioare. Eu nu te cunosc, dar să crezi din toată inima.

Voi spuneți: „I-a cunoscut numele?” Desigur. Nu i-a spus El și lui Petru care era numele lui? Ba da, pentru că cunoaște toate lucrurile.

Aici se află un bărbat care va muri de cancer dacă nu va fi atins cât mai repede de Ceva. El are cancer. (Așa este). Crezi? Domnule Ladd, nu te îndoii, ci crede. Eu nu l-am văzut niciodată pe bărbatul acesta.

Chemați-L pe Isus, căci El este printre noi. Nu-L vedeți? Acum credeți? Aveți credință în Dumnezeu. Credeți și treziți-L chiar acum în conștiința voastră.

Dacă credeți, puneți-vă mâinile unul peste altul în felul acesta. (fratele Branham arată). Puneți-vă doar mâinile unul peste celălalt, apoi chemați-L pe Isus în scenă. Acesta este El, credeți? Întrebați-i pe oamenii aceștia și veți vedea că nu i-am întâlnit în viața mea.

El este pretutindeni în clădire, așa că puneți-vă mâinile unii peste alții. Puteți să mă credeți pe cuvânt? Dacă credeți că v-am spus adevărul, atunci credeți-mă pe cuvânt.

Eu vă spun Adevărul. Ce este Adevărul?

Puneți-vă mâinile unul peste celălalt și nu vă îndoiiți, pentru că Biblia spune că *„aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede: dacă își vor pune mâinile peste bolnavi, bolnavii se vor însănătoși,”* iar Duhul lui Hristos este chiar acum printre noi.

În timp ce vă puneți mâinile peste persoana de lângă voi, rugați-vă pentru ea. Haideți, puneți-vă mâinile și rugați-vă, în timp ce eu mă voi ruga de aici. Eu cred că Dumnezeu vă va vindeca pe toți. Puneți-vă mâinile unii peste alții și credeți în timp ce ne vom ruga.

Doamne Isuse, Îți suntem recunoscători. Inima mea bate cu putere pentru că ești aici, printre acești oameni din Tucson, în această adunare. Cum s-ar putea face aceste lucrări dacă n-ar fi Dumnezeu la lucru? Nu-i de mirare că apostolul a spus: *„Pe Isus din Nazaret, OM adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El”* iar noi suntem martorii Lui. (Fapte 2.22).

Printre noi se află același OM, Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, sub forma Duhului Sfânt. El se mișcă printre noi, legitimându-și Cuvântul: *„Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi...”* Noi știm că ești aici, Doamne Isuse, pentru că nu ne-ai părăsit.

Acum, oamenii aceștia și-au pus mâinile unii peste alții și se roagă cu credință unii pentru alții.

Pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, a făgăduinței date de El, conform căreia aceste semne îi vor urma pe cei ce cred, Isus Hristos este prezent aici, prin Duhul Sfânt, dovedind sub ochii noștri că Cuvântul Său este Adevărul. De aceea, inimile noastre bat cu putere, cu credință și cu cântări de laudă. Fie ca în Numele lui Isus Hristos, orice boală să dea înapoi chiar în clipa aceasta, astfel ca oamenii să fie eliberați de toate bolile și suferințele care-i apasă.

Satan, eu te provoc prin prezența lui Isus Hristos, ca aducere aminte a cuvintelor Sale care spun: *„În Numele Meu vor scoate draci!”* și îți poruncesc să ieși afară din acești oameni, ca să constate cu toții că au fost eliberați de orice suferință! Așa să fie, în Numele lui Isus Hristos!

În timp ce stați cu capetele plecate, continuați să vă rugați unii pentru alții. Dacă printre noi se află o femeie, un bărbat, un tânăr sau o tânără, care s-au îndoit în inima lor, dar acum cred că suntem în prezența Celui despre care am vorbit în seara aceasta; în prezența Celui care a dovedit în mod desăvârșit că este și astăzi Același, prin faptul că face aceleași lucrări, nu ați vrea să veniți la altar? În timp ce

ungerea Duhului Sfânt este peste mine și peste ceilalți de aici, nu ați vrea să ne rugăm pentru voi? Ați vrea să veniți în timp ce stăm cu capetele plecate și murmurăm: Crede numai!”?

Tu spui: „Frate Branham, L-am căutat pe Dumnezeu ani și ani și n-am putut fi umplut cu Duhul. Nu sunt un creștin născut din nou, dar o doresc din inimă, de aceea aș vrea să te rogi pentru mine.”

Vreți să veniți aici sus, în timp ce vom murmura această cântare? Mă simt călăuzit să fac aceasta deși nu am mai procedat așa. Trebuie să fac această chemare, astfel ca la sfârșitul veacului, când voi sta înaintea voastră din nou... S-ar putea ca peste un an când mă voi întoarce aici, mulți dintre voi să nu mai fiți în viață, pentru că sunteți oameni bătrâni, dar odată va trebui să ne întâlnim din nou.

Deci, în prezența lui Isus Hristos, vă cer să veniți în față, în Numele Lui și să-L acceptați ca Mântuitor personal.

„Crede numai, crede numai...” Dacă vreți să mă rog pentru voi, haideți aici. „Totul e posibil, crede numai”.

Nu vreți să credeți? Credeți că El este aici și gândiți-vă că într-o zi va trebui să stați la judecată. Nu vreți să veniți aici dacă sunteți apăsați de păcate? Așa este. Veniți aici. Vino, soră. Mai este cineva? Veniți...

„Doamne, eu cred, Doamne, eu cred,

Totul este posibil, Doamne eu cred.”

Eu am încercat, Doamne, pentru că cred că toate lucrurile sunt cu putință și doresc

să fiu în ordine cu Tine.

Dumnezeu să vă binecuvânteze, tinerilor. Doamne, după ce ai înviat, acum 1900 de ani, ai făgăduit că în timpul din urmă Te vom vedea făcând exact aceste lucruri, și iată că în seara aceasta ai venit și sub ochii noștri ai încălcat orice lege a științei și tot ce au spus criticii, dovedind că ai înviat din morți și că ești viu în vecii vecilor.

Să mai cântăm o dată: „Doamne, eu cred, Doamne, eu cred...”

Vreți să veniți și ceilalți? Pășiți aici fără nici o teamă. Haideți toți cei care doriți să-L acceptați pe Hristos în seara aceasta.

Doamne, nu mai trebuie făcut nimic. Acesta este ultimul semn pe care l-ai făgăduit. Predicarea Cuvântului, vindecarea bolnavilor și toate celelalte lucruri s-au făcut tot timpul, dar aici este ultimul semn pentru Biserica chemată afară.

Acum avem un număr desăvârșit: „**7**” Eu am vrut să fiu sigur.

Voi nu m-ați văzut niciodată procedând așa, căci după cum ați văzut cu toții, după ce am avut un serviciu de vindecare, m-am întors și am făcut chemarea la altar.

Vedeți? Duhul Sfânt mi-a spus: „Fă-o!” Înțelegeți? „Fă-o chiar acum! Acum este momentul!” M-am gândit că acest lucru trebuie să-l facă fratele Mark, dar El mi-a zis: „Fă-o tu!”

Și iată-i! Aici stau șapte oameni, un număr desăvârșit. Poate este ultima chemare, iar ei au răspuns; au făcut exact ceea ce le-a cerut Dumnezeu: „*Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis, are viața veșnică și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață.*” (Ioan 5.24). Ei au trecut de la moarte la viață.

Cuvântul mai spune: „Pe oricine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri;

Dar pe oricine se va lepăda de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri.” (Matei 10.32-33).

Iată că aici stau trei bărbați și patru femei. Ați știut că aceasta este rata nașterilor din Statele Unite? Patru femei și trei bărbați. America este terminată; suntem la sfârșitul timpului. Acesta este adevărul.

Ce trebuie să faceți voi acum? Să-L acceptați. Spuneți: „Doamne, îmi pare rău pentru tot ce am făcut și accept cu bucurie tot ce a făcut Isus pentru mine. Începând din clipa aceasta voi trăi pentru El, căci Îl accept pe Isus Hristos ca Mântuitor personal și vreau să primesc botezul creștin, având credința că Tu mă vei umple și cu Duhul Sfânt.”

Încă puțin și veți vedea că totul este schimbat și sunteți o făptură nouă; veți vedea că în voi se instalează o viață nouă. Da, așa este. Noi ne vom reîntâlni la tronul de judecată al lui Hristos și eu voi fi răspunzător pentru fiecare dintre voi.

Dar voi să spuneți: „Tu știi că am venit aici ca să arăt că-mi pare rău, căci nu mai vreau să fac aceste lucruri. Am terminat cu ele.”

Acum plecați-vă capetele. Vreau ca fiecare din voi, frați și surori, să vă puneți mâinile peste ei. Vreau, de asemenea, ca fiecare creștin de aici să-și plece capul și să se roage împreună cu mine, ca Dumnezeu să se îndure și să privească la această cauză.

Tată ceresc, aici stă o femeie frumoasă care plânge pentru că îi pare rău... Ai milă și fă ceea ce ai făgăduit. Tu ai venit jos și ai vindecat bolnavii și muribunzii,

Întorcându-i pe mulți de la moarte la viață, în timp ce alții, care erau morți duhovnicește, au fugit la altar.

Conform Cuvântului lui Dumnezeu, îngerii din ceruri se bucură pentru că cei pierduți au fost găsiți.

Isus a scos dracii cu degetul lui Dumnezeu, iar când a salvat o oaie, a pus-o pe umărul Său, partea cea mai puternică din trup, și a adus-o în turmă.

Acum iată-i aici, Doamne! Sunt ai Tăi, de aceea Ți-i încredințez ca omagiu adus prezenței Tale. Păstrează-i în pace, Doamne, și dă-le Viață veșnică ca să nu piară, ci să trăiască veșnic. Doamne, Tu ai promis că-i vei învia în ziua de apoi, iar eu cred aceasta, căci sunt ai Tăi.

Acum stați cu toții cu capetele plecate. Vă cer să veniți la altar, cu sinceritate și crezând din inimă că Biblia este adevărată și că Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a murit în locul vostru.

Voi știți că nu erați vrednici, dar tocmai pentru că erați nevrednici, Dumnezeu L-a trimis pe El, Cel vrednic, ca prin Jertfirea Lui să fiți făcuți fii și fiice de Dumnezeu. Credeți-L din toată inima și acceptați-L ca Mântuitorul vostru.

Aș vrea să ridicați mâinile și să spuneți: „Îl voi accepta pe Isus Hristos să ia locul meu!” căci aceasta este tot ce dorește: să vă ia locul. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

„El va lua locul meu.”

Acum vreau să vă întoarceți spre audiență. Uitați-vă cu toții la ei în timp ce stau cu

mâinile ridicate.

Voi, cei care știți că ați fost păcătoși și ați trecut de la moarte la viață, ridicați-vă mâinile în felul acesta. Aș vrea ca cei aflați în audiență să-i acceptați ca frați ai voștri. Iată.

Slavă lui Dumnezeu! Lăudat să fie Domnul. Ei sunt ai Tăi; sunt fii și fiice de Dumnezeu; sunt oameni răscumpărați.

Acum haideți să ne plecăm cu toții capetele și să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut.

Câți din cei care s-au simțit bolnavi pot ridica mâna și să spună: „Eu cred... știu că prezența lui Isus Hristos m-a făcut bine în seara aceasta și nu mai sunt bolnav.”

Ridicați mâinile cu toții. Priviți acolo.

Spuneți cu toții: „Sunt bine prin Sângele lui Isus Hristos!”

Acum haideți să ne plecăm capetele și fiecare de aici să-și pună mâinile peste oamenii aceștia; toți cei care sunteți creștini.

Vreți să le dați mâna voastră de părtășie, să-i binecuvândați și să-i invitați la biserica voastră?

Dumnezeu să fie cu voi. Acum să ne plecăm capetele și fiecare să Îi mulțumească lui Dumnezeu pentru tot ce a făcut. În ordine.

Frate Mark, vino aici și condu-ne în rugăciune.

- Amin -